

Les Montses: «No volem ser una 'boy band'»

Parlem amb la banda de Sant Vicenç dels Horts, abans Eivibonny, sobre el nou treball, 'Enlaire'

Les Montses | Juan Miguel Morales

Cada vegada hi ha més artistes que abans de foguejar-se en directe i arribar a milers de seguidors o ni tan sols editar discos, ja han triomfat sonant només a les ràdios comercials. Un dels casos més sorprenents és el grup de pop-fusió de Sant Vicenç dels Horts **Les Montses**, que en els tres darrers anys ha publicat tres àlbums i fins i tot es va refundar després de néixer el 2015 amb un nom tan rebuscat com **Eivibonny**. El debut, *Cor valent* (Krik Music, 2018), va situar quatre senzills al Top 15 de les llistes de les cançons més punxades a la ràdio, i amb *Papallones al cap* (Krik Music, 2020) va mantenir la ratxa. El tercer, *Enlaire* (Discmedi, 2021), busca assolir el mateix èxit amb una tretzena de noves cançons que segueixen la filosofia i la sonoritat de les seves primeres tonades. En parlem amb Ferran Rosell, veu i guitarra de la banda.

Quin va ser el motiu de la transformació d'Eivibonny en Les Montses?

Va ser sobretot el fet que teníem un nom molt difícil de recordar, de fet, ni jo el recordo, ja! No volíem que fos un pal a la roda a l'hora de consolidar-nos com a banda, així que ho vaig proposar a la resta i tothom hi va estar superd'acord. **Les Montses** és un nom que potser ens identifica encara més, perquè les mares dels quatre components es diuen Montserrat.

En menys de tres anys ja heu publicat tres discos. Només acabar el primer ja us vau

posar a gravar noves cançons?

Això respon a la meua hiperactivitat de composició? Per molt que ho intenti, el meu cap no pot parar mai de crear música. Tenim èpoques de desconexió, és clar, però quan ens hi posem anem a totes! De fet, ja tenim cançons per a un possible quart disc!

Però fer un disc és només fer cançons que siguin èxits?

No, per fer un disc és essencial el compromís. La feina grossa de crear les cançons en el cas del darrer treball, *Enlaire*, va arribar quan la discogràfica va demanar de tenir el disc a punt per al juny. Alguns vam deixar feines i tot per poder fer-ho possible.

Les Montses Foto: Juan Miguel Morales

Heu llançat el disc en ple estiu, tot i que teniu una temporada molt incerta...

Sí, aquesta manera de fer ens ha acompanyat en bona part de la nostra trajectòria. Ha afectat sobretot el tema dels directes, que n'hem pogut fer molt pocs, però també hem trobat altres mètodes!

Sens dubte, perquè heu estat dels artistes que més han sonat a la ràdio!

Hi hem estat molt presents, i tant! Penso, modestament, que la nostra música té moltes possibilitats, i tant hi ha cançons que poden encaixar perfectament en la fórmula radiofònica com d'altres que són ben bé per sentir en directe. El fet de poder sonar a les ràdios ha fet que, tot i la situació, poguéssim anar consolidant el nostre projecte.

Quin és l'ingredient que ha fet que la majoria de les vostres cançons hagin estat un èxit a les radiofórmules catalanes?

Suposo que l'èxit depèn de molts factors, i també del gènere... Penso que fem cançons que la gent es pot fer seves fàcilment. En el cas del tercer disc, per exemple, hi ha hagut una evolució molt gran en la lírica respecte al primer. A les cançons sempre parlàvem de la bellesa en un pla abstracte

i metafòric, perquè ens nodríem de la influència d'artistes que ho expliquen tot des de la utopia. Amb el nou disc teníem ganes de cantar amb menys metàfores i presentar un treball més terrenal, i també més personal.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=TtU7ZwI5kq4>

De fet, les vostres melodies remetent inevitablement a referents com la banda britànica Mumford & Sons.

Malauradament no els coneixem personalment, però admeto que els hem explorat moltíssim des del primer disc. És clarament una banda de referència per a **Les Montses**. Qualsevol cançó seva ha estat molt regirada per part meua. Personalment em fascinen i crec que fan unes cançons molt interessants tant des del punt de vista musical com des del líric, per tant segurament la seva influència ha quedat plasmada en la nostra sonoritat, i és un plaer!

Em pots dir altres referències musicals que us hagin influenciat?

Em ve al cap la potència dels californians **Green Day**, perquè fan cançons amb acords senzills que venen del punk-rock... La veritat és que com a grup tenim moltíssimes *playlists* en comú, que no sé pas qui més podria afegir! Potser **Sons of the East**, **Vance Joy**... N'hi ha milers, d'artistes que ens agraden!

I ha un comodí molt repetit a les vostres cançons que es canta com ?laralala'. És la base per a una melodia ballable?

?Laralala' és una manera d'expressar-nos que en alguns casos funciona millor que qualsevol lletra que pogués haver escrit. Moltes vegades les melodies de les cançons neixen d'un ?laralala' o d'una frase en *pitnglish*. De fet, també ens passa que no trobem la manera de fer funcionar una cançó de cap altra manera, i no passa res!

A quin públic us voleu dirigir? La vostra música està pensada per al target jove o adolescent del pop comercial?

No volem ser una *boy band* que només hagi d'agradar a un seguidor dels 20 als 28 anys. Crec que la nostra música podria abastar des d'adolescents de 14 anys fins -en alguna cançó concreta- a gent de 50 o 60 anys. Per què no? No busquem agradar a un tipus de públic concret quan escrivim les cançons. És un estil molt versàtil que va més enllà d'una sola generació.

I sou d'anar a festes majors?

Les festes majors ens donen vida, i per a mi són essencials. És una forma d'interacció social molt interessant i cultural, ens uneix com a poble i permet celebrar la vida amb música en directe.

Les Montses Foto: Juan Miguel Morales

UNA BANDA REALISTA

Us considereu un grup amb lletres més optimistes que no pas pessimistes?

Penso que **Les Montses** tenim més punts de realisme que d'optimisme o pessimisme. A qualsevol dels integrants del grup ens agrada treure la part positiva dels mals moments, però també intentem tocar de peus a terra i no perdre'ns en utopies. Les cançons d'*Enlaira* parlen d'experiències i d'aprenentatges que hauria pogut viure qualsevol persona que les vulgui escoltar.

La cançó més directa, ballable i gamberra del disc és "La festa a Limerick". Quina és la vostra connexió irlandesa?

La cançó va sorgir fruit d'una inquietud meua per la cultura irlandesa, i sobretot per la seva essència musical. Vaig presentar-la al grup i vam decidir que el *gamberrisme* i el passar-ho bé havien de ser uns bàsics en aquesta cançó, i per això hi vam deixar la disbauxa de la presa original de les *demos*.

Què és el que et crida l'atenció de la cultura musical irlandesa?

M'interessa sobretot el gènere de la música celta i la manera d'entendre-la des del punt de vista social. A diferència del nostre país, a Irlanda la música és gairebé com una manera de viure, pots tocar tranquil·lament a la primera cantonada o a qualsevol *pub*. O això és el que m'han explicat! Hi ha membres del grup que ja han estat a Escòcia i a Irlanda, però jo encara no hi he anat; és un tema que tinc molt pendent!

Les Montses Foto: Juan Miguel Morales

T'agrada investigar en la música dels països on viatges?

Sí, absolutament! Respecte a altres viatges que he fet, puc dir que m'agrada molt conèixer la cultura musical de cada territori, més enllà dels llocs físics que es poden visitar. És una manera molt interessant de conèixer i descobrir un país.

Per contra, "El teulat" i "Castell de sorra" són dues balades que se'n van una mica de la sonoritat global més ballable del treball. Què aporten?

Ens agraden les cançons lentes! Són dues exploracions que parteixen del desig d'explorar en el nostre gènere i sentir-nos amb la llibertat de poder fer experiments. No formen tant part de la proposta global com de la personalitat actual de la banda.